

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2017 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodnicząca	Sędzia WSA Joanna Borkowska
Sędziowie	Sędzia WSA Anna Falkiewicz-Kluj (spr.)
	Sędzia WSA Aneta Dąbrowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 13 listopada 2017 roku
w trybie uproszczonym
sprawy ze skargi **Stowarzyszenia Obrony Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie**
na bezczynność **Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie**
w przedmiocie rozpatrzenia wniosku o ponowne rozpatrzenia sprawy o stwierdzenie
nieważności w części decyzji Wójta Gminy Jabłonna nr 65/2015 z 4 maja 2015 r.

- I. umarza postępowanie w zakresie zobowiązania Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie do wydania rozstrzygnięcia;
- II. stwierdza, że Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie dopuściło się bezczynności, która miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa;
- III. oddala skargę w pozostałym zakresie,
- IV. zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie na rzecz skarżącego Stowarzyszenia Obrony Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

Referent sądzysta

Anna Choluś

UZASADNIENIE

Pismem z 24 maja 2017 r. Stowarzyszenie Obrona Zwierząt w Jędrzejowie, dalej „skarżąca” wniosło skargę na bezczynność Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie w przedmiocie rozstrzygnięcia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej decyzją z 14 października 2015 r., KOA 2546/Ni/15, o odmowie stwierdzenia w części nieważności decyzji nr 65/2015 zezwalającej na prowadzenie przez skarżącego schroniska dla bezdomnych zwierząt w Józefowie.

Wniesiono o:

- zobowiązanie SKO do rozpoznania wniosku stowarzyszenia z 16 listopada 2015r;
- stwierdzenie, że bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa;
- przyznanie od SKO w Warszawie sumy pieniężnej.

W uzasadnieniu skargi na bezczynność postępowania skarżąca przedstawiła przebieg postępowania w sprawie wskazując, że od daty złożenia przez stowarzyszenie wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy tj. 18 listopada 2015 r. SKO nie podjęło żadnej czynności w sprawie. 13 lutego 2017 r. skarżąca wezwała SKO do usunięcia naruszenia prawa. Do chwili wniesienia skargi decyzja merytoryczna nie została wydana.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie wskazując, że brak wydania decyzji w terminie ustawowym wynikał z rodzaju sprawy (postępowanie nadzorcze), charakteru zarzutów poniesionych we wniosku i konieczności dokonania analizy stanu prawnego oraz dużej liczby spraw wpływających do SKO przy nie zmieniającej się kadrze orzeczniczej.

Decyzja merytoryczna została wydana 26 czerwca 2017 r. (po wniesieniu skargi).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Na wstępie należy wyjaśnić, że złożona w niniejszej sprawie skarga została przez sąd rozpoznana na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym. Od dnia 15 sierpnia 2015 r. obowiązuje regulacja art. 119 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.

Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zm.), zwanej dalej: „p.p.s.a.”, zgodnie z którą sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym jeżeli przedmiotem skargi jest postanowienie wydane w postępowaniu administracyjnym, na które służy stronie zażalenie albo kończące postępowanie, a także postanowienie rozstrzygające sprawę co do istoty oraz postanowienia wydane w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie. Przepis ten, zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2015 r., poz. 658), ma zastosowanie również do postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie nowelizacji p.p.s.a. Oznacza to, że w przypadku skarg na określone wyżej postanowienia wydane w postępowaniu administracyjnym w obecnym stanie prawnym skierowanie ich do rozpoznania w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym nie jest uzależnione od wniosku strony.

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

W świetle obowiązujących przepisów prawa, sąd w zakresie swojej właściwości orzeka między innymi w sprawach skarg na podejmowane przez organy inne niż decyzje i postanowienia akty lub czynności z zakresu administracji publicznej, dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa (art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. z 2012 r., poz. 270), dalej p.p.s.a., oceniając postępowanie organów z punktu widzenia zgodności z prawem materialnym i przepisami postępowania administracyjnego. Sąd orzeka również w zakresie skarg na bezczynność i przewlekłość organów administracji w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 4 ustawy (art. 3 § 2 pkt 8). Właściwość sądu w tym ostatnim przypadku dotyczy zatem niepodjęcia przez organy administracji nakazanych prawem aktów lub czynności w sprawach indywidualnych lub opieszałego ich prowadzenia.

Przedmiotem zarzucanej przez skarżącą bezczynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie jest postępowanie odwoławcze od rozstrzygniętej wcześniej przez ten sam organ decyzji z 14 października 2015 r. o

odmowie stwierdzenia nieważności decyzji nr 65/2015 zezwalającej na prowadzenie przez skarżącą schroniska dla bezdomnych zwierząt.

Zgodnie z art. 12 § 1 kpa organy administracji publicznej mają obowiązek działać w sprawie wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia. Na organie prowadzącym postępowanie spoczywa obowiązek podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do załatwienia sprawy (art. 7 i art. 77 § 1 kpa).

Stosownie do treści art. 35 § 1 i 3 kpa organy administracji publicznej obowiązane są załatwiać sprawy bez zbędnej zwłoki. Załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania. W myśl natomiast art. 36 § 1 k.p.a. o każdym przypadku niezakończona sprawy w terminie określonym w art. 35 lub w przepisach szczególnych organ administracji publicznej obowiązany jest zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym podkreśla się, że z beczynnością organu administracji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy organ nie podejmuje żadnych czynności w sprawie a tym samym nie załatwia tej sprawy w ustawowym terminie. Nawet w sytuacji w której organ nie może załatwić sprawy w terminie z uwagi na brak akt administracyjnych także naraża się na zarzut beczynności ponieważ powinien podjąć czynności zmierzające do uzyskania tych akt (por wyrok NSA z 14 listopada 2014 r., sygn. akt II OSK 1257/14, LEX nr 1657906).

Dla stwierdzenia stanu beczynności organu nie ma przy tym znaczenia fakt, z jakich powodów dany akt administracyjny nie został podjęty, a w szczególności, czy beczynność ta została spowodowana zawinionym lub też niezawinionym brakiem czynności organu w jego podjęciu. Nie mają także znaczenia możliwości kadrowe organu czy też skomplikowany charakter sprawy.

W ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie SKO w pozostawało w beczynności ponieważ od 18 listopada 2015 r. t.j. daty otrzymania wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy nie podejmowało żadnej czynności w sprawie. Trudno za czynność organu mającą znaczenie dla rozstrzygnięcia uznać wezwanie SKO skierowane do Wójta Gminy Jabłonna o uporządkowanie akt, tym bardziej, że

nastąpiło to dopiero pismem z 3 sierpnia 2016 r. a więc po 9 miesiącach od wpłynięcia odwołania. W ocenie Sądu czynność ta miała charakter pozorny, gdyż była podjęta po skierowaniu przez skarżącego pisma z 11 lipca 2017 r. o udzielenie informacji o toku postępowania. Zresztą akta uporządkowane zostały szybko zwrócone 25 sierpnia 2016 r. (data wpływu do SKO).

Organ nie informował w tym czasie, wbrew ciążącemu na nim obowiązкови wynikającemu z art. 36 § 1 K.p.a. , o przyczynach niezłatwienia sprawy. Poza tym pismem organ nie podjął żadnej czynności w sprawie a decyzja merytoryczna została wydana 26 czerwca 2017 r. tj. po 2 latach i 7 miesiącach od daty przekazania sprawy z wnioskiem o jej ponowne rozpoznanie. Nie bez znaczenia jest i to że sprawę rozpoznawał ten sam organ.

Czyni to zasadnym wniosek o stwierdzenie bezczynności organu.

Wskazać należy, że przepis art. 149 p.p.s.a. zawiera normę wedle której uwzględnienie skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania polega nie tylko na zobowiązaniu organu do wydania aktu w określonym terminie ale i na rozstrzygnięciu czy bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce oraz czy nastąpiły z rażącym naruszeniem prawa czy też nie. Analiza § 2 art. 149 k.p.a. i użytego tam wyrazu „jednocześnie” w zw. z art. 417¹ § 3 kodeksu cywilnego wskazuje, że uwzględnienie skargi może polegać na stwierdzeniu, że bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa lub nie mimo, że istnieją podstawy do umorzenia postępowania z uwagi na wydanie aktu jeszcze przed wydaniem przez Sąd wyroku, tak jak miało to miejsce w tym wypadku (por. postanowienie NSA z 26 lipca 2012 r, sygn. akt. II OSK 1360/12 w CBONSA, postanowienie NSA z 13 listopada 2012 r., sygn. akt I OSK 2626/12, Lex nr. 1247155).

Sąd uznał, że w sprawie zaistniała bezczynność nosi cechy rażącego naruszenia prawa.

Za rażące naruszenie przepisów art. 35 k.p.a. można uznać ich oczywiste niezastosowanie lub zastosowanie nieprawidłowe, jak również rażąca długotrwałość prowadzenia postępowania, czy brak jakiegokolwiek aktywności organu (vide: wyrok WSA w Poznaniu z 18 sierpnia 2011 r., sygn. akt II SAB/Po 60/10, wyrok WSA w Gdańsku z 11 sierpnia 2011 r., sygn. akt II SAB/Gd 30/11 - dostępne w CBOSA). Jak wynika z akt administracyjnych sprawy, od dnia wpłynięcia wniosku o ponowne

rozpoznanie sprawy organ przez ponad 2 lata nie podejmował czynności w sprawie ani też nie informował strony o przyczynach jej nie załatwienia ani przewidywanym terminie rozstrzygnięcia –do czego zobowiązywały organ powołane wyżej przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

Jednocześnie wobec wydania decyzji Sąd uznał za niecelowe przyznanie od organu na rzecz stowarzyszenia sumy pieniężnej. Przyznanie sumy pieniężnej o jakiej mowa w art.49 § 2 p.p.s.a. ma skarżącemu zrekompensować choć w niewielkim rozmiarze szkody jakie poniósł w wyniku nierozpoznania sprawy w terminie ustawowym. W tej sprawie skarżący, poza wnioskiem o przyznanie bliżej nie określonej kwoty nie wskazywał na tego rodzaju okoliczności które mogłyby stanowić podstawę o przyznania sumy pieniężnej.

Sąd jednocześnie stwierdził, że na dzień wyrokowania niedopuszczalne jest merytoryczne rozpoznanie sprawy poprzez zobowiązanie organu do wydania decyzji, z uwagi na jej wydanie przed wyrokowaniem w sprawie. W związku z tym Sąd umorzył w pkt 1 wyroku postępowanie sądowe w zakresie bezczynności jako bezprzedmiotowe na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 P.p.s.a.

W pozostałej części Sąd orzekł na podstawie art art. 149 § 1 i 2 P.p.s.a.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 200 p.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Referent sązysta

Anna Gholuj